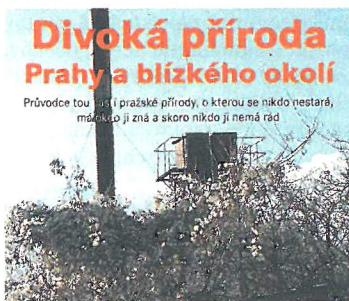

Pražskou divočinou

Průvodce touží i pražské přírody, o kterou se nikdo nestará, málokdo ji zná a skoro nikdo ji nemá rád

Doby, kdy se za divočinou muselo jezdit vlakem z velkých měst (třeba do kaňonů Vltavy či Sázavy a trampských osad v nich), jsou už pryč. Stejně jako doby, kdy slovo divočina používali hlavně alternativci (třeba pro propagaci bezzásahovosti v Národním parku Šumava). Teď se skutečná divočina sama šíří do městské krajiny a píší o ní i kovaní přírodovědci, třeba geolog Radek Mikuláš a botanik Jan Šturma. Jejich kniha o divoké přírodě zavádí zájemce na periferie metropole i do jejího okolí. Ale divočina velkých měst má daleko k romantickým pralesům, kam „lidská noha dosud nevkročila“. Velmi se jí daří naopak v místech, která člověk využívat přestal, třeba v tzv. brownfieldech. Tato divočina není krásná ani romantická, jak si vysnili alternativci. Bují v areálech bývalých továren, na opuštěných nádražích či smetištích, v osiřelých lomech. Ale jde-li o rozmanitost druhů a přitažlivost pro zvěř, jasně vede i nad proslulými parky. Chcete-li se dozvědět, kde najít takovou divočinu v Praze a jejím nejbližším okolí, sáhněte po Mikulášově a Šturmově knize. **Zbyněk Petráček**

Radek Mikuláš, Jan Šturma: Divoká příroda Prahy a blízkého okolí. Vydaly Academia a Dokořán, Praha 2015, 212 stran.